

Nikola Turković

Uglavnom idem na bus u 8

svako jutro,
u istom omiljenom kafiću,
za svojom stolicom,
s pogledom na Vrbas,

ispijam kafu,
ili kafe,
zapalim cigarete,
nikada samo jednu

i čitam poetska ostvarenja,
naših savremenika,
u književno-naučnim časopisima,
i razmišljam dugo,

da li vrijedi,
prodati dušu đavlu,
da bi me se nazvalo,
velikim pjesnikom.

Pjesma o rijeci

Na drugoj strani obale,
Gledam ulična svjetla,
Kako obasjavaju redove kuća,
I uski asfaltirani put,
Ispod dolje u svom koritu,
Teče rijeka nabujala od,
Proljećnih kiša i otopljenih snjegova,
Gledam sa ove obale ovdje,
Kako se svjetla lampi bacaju,
Guše, tope i rastapaju u talasima,
Ta igra boja na crnom večernjem platnu,
Na živoj podlozi što teče,
Podsjeća na poteze kistom,
Nekog velikog slikara iz davnina,
Gledam talase kako se kupaju u tim bojama,
Kako plove jedan za drugim,
Ali plove glasno,
Plove ludo,
Kida rijeka obale, želi da ih rastrgne,
Gledam kako se sudaraju s drvećem,

Dovoljno drskih i ponosnim,
Da niču i rastu tik uz rijeku,
Proljećna rijeka se penje uz obalu,
Prijeti uličnim svjetiljkama i uskom putu.

I nakon toliko

I nakon toliko,
Minulih godina,
Lišće je pleglo,
U tvom dvorištu,

Kad prođem ulicom,
Preskačući lokve i blato,
Tvoj garov i dalje zalaje,
Na moj ofucani šinjel,

Kad kasno prošetam,
Ponekad tvoj lik vidim,
Skriven iza zavjesa,
Kako odlazi negdje,

Nestala si bez riječi,
Te davne jeseni,
I opet te se sjetim.
I nakon toliko godina.

Sunce zimskog dana

Kad si ušla zimskog dana,
Noseći pahulje bele na kaputu,
Kao jelka snegom okićena,
Večnost si bila koja je stala u minutu,

Crnu haljinu si nosila,
Sa uvezenim ruzama,
Padala je do ispod kolena,
Dok si hodila lako se viorila,

Gledah kstić na ogrlici,
Sačinjenoj od belih perlica,
Visila je oko belog vrata,
Pod šalom boje smaragda.